

obecního zastupitelstva, jak to v naříkaném rozhodnutí jest výslovně vyřčeno.

Vykonávající však právo schvalovati určitá usnesení obecního výboru, okresní zastupitelstvo a i zemský správní výbor jednají podle volného svého uvážení, nejsouce nijakými předpisy vázány v tom, kdy a za jakých podmínek by zákonem požadované schválení měly udělití nebo odepřítí. Jejich volnému uvážení jest dáno na vůli posoudití, zda usnesení, o něž jde, vyhovuje zejména předpisu § 68 obec. zřízení.

S tohoto hlediska nemůže nejvyšší správní soud výrok naříkaného rozhodnutí přezkoumati in merito, jsa dle § 6 zák. o správ. soudě vázán skutkovou podstatou, z níž vycházel žalovaný úřad a může jej zkoumati, zda žalovaný úřad ke svým zjištěním dospěl řízením, jež netrpí podstatnými vadami po rozumu § 6, odst. 2 cit. zákona.

Po této stránce nejvyšší správní soud vytýkaných vad neshledal.

Pokud řízení se vytýká vadnost proto, že žalovaný úřad nepozval k šetření zástupce dnešního zastupitelstva obecního a že jeho vyjádření o vznesených námitkách si nevyžádal, nelze nejvyššímu správnímu soudu námitkami těmito se zabývatí, poněvadž obec Kouty — jak řečeno. — v této věci k nejvyššímu správnímu soudu si stěžovatí nemůže a ostatní stěžovatelé k zastávání nároků obce po této stránce povolání nejsou.

Avšak ani v ostatním neshledal nejvyšší správní soud stížnost důvodnou, neboť — jak výše vytčeno — zákon neobmezuje, vyjma § 68 okresní zastupitelstvo a v dalším instančním pořadí zemský výbor nijak, kdy a za jakých podmínek určité usnesení obecního zastupitelstva má schválití či schválení odepřítí. Jest proto zůstaveno jeho volnému uvážení, shledá-li usnesení pro obec výhodným, a nelze vytýkatí vadnost řízení proto, že nevyslechnul před svým rozhodnutím stěžovatele, jejichž stanovisko mu bylo ostatně z odporu jimi podaného dostatečně známo, ani proto, že dále nekonal šetření, zda kovářnu lze lépe pronajmoutí a je-li prodej kovářny nevýhodný i s hledisek jiných nežli § 68 obecního zřízení. Pokud však tohoto předpisu se týče, jenž nařizuje, že kmenové jmění a kmenový statek obce mají býti chovány neztenčeny, tu stížnost ani netvrdí, že by žalovaný úřad tohoto předpisu byl nešetřil.

Pokud stížnost vytýká rozhodnutí naříkanému nejasnost v příčině podmínky, jež má se vložití do knih, že v čp. 24 musí vždy řemeslo kovářské provozováno býti, přijal žalovaný úřad ovšem podmínku tu jen stručně do svého rozhodnutí, poněvadž jak obec, tak kupec v řízení uvedli, že se na ní shodli, ale žalovaný úřad přijav tuto zásadu, ponechal přesnou její formulaci a případné další kautély vyhotovení písemné smlouvy, kterouž dozorčí úřady před připojením schvalovací doložky přezkoumávají, zda dle jejího znění jest dostatečně zabezpečeno intendované stálé provozování řemesla kovářského v čp. 24.

Není tudíž ani v tomto směru stížnost důvodnou a bylo ji tedy zamítnouti.

Č. 524.

Vysvědčení chudoby: Politický úřad nemůže odepřítí potvrzení vysvědčení chudoby pro spor nezletilcův z důvodů čerpaných z majetkových poměrů zákonného zástupce nezletilcova.

(Nález ze dne 22. září 1920 č. 8703.)

V ě c: František Hnyk jako otcovský opatrovník nezl. Věry Hnykové v Jablonci n. J. proti zemské správě politické v Praze stran odepření vysvědčení k dosažení práva chudých.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okresní správa politická v Jilemnici výměrem ze dne 12. března 1920 č. 7142 odepřela potvrzení vysvědčení chudoby nezl. Věry Hnykové k dosažení procesního práva chudých. Odvolání Františka Hnyka jako otcovského opatrovníka zemská správa politická nálezenem ze dne 24. dubna 1920 nevyhověla, protože není prokázáno, že by náklady sporu z prostředků a příjmů otcových jako živitele dcery dle zákona povinného bez ohrožení nutné výživy rodiny jeho kryty býti nemohly.

O stížnosti namítající nezákonnost uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Vyhotovení a potvrzení vysvědčení k dosažení práva chudých ve smyslu § 63 c. ř. s. upraveno jest nařízením min. spravedlnosti, vnitra a financí ve shodě s ministerstvem kultu a vyučování ze dne 23. května 1897 č. 130 ř. z.

Dle § 7 citov. nařiz. potřebuje vysvědčení potvrzení okresní politické správy, která má zkoumati nejen formální náležitosti vysvědčení předepsané v odst. III. a IV. cit. nař., nýbrž i materiální správnost předpokladů pro potvrzení jeho po případném šetření a bedlivém uvážení předpokladů oněch (§ 8 cit. nař.). Dle § 9 cit. nař. má pak okresní politická správa povinnost i odepřít potvrzení vysvědčení z důvodů v tomto předpisu uvedených.

Z ustanovení těchto vyplývá bezpodstatnost námitky stěžovatelovy, že okresní politická správa jest povinna potvrditi udání o majetkových poměrech žadatelových, když tak učinil obecní, farní a knihovní úřad.

Žalovaný úřad, prozkoumaj materiální náležitosti žádosti o vysvědčení, odepřel potvrzení jeho, vycházej z úvah o majetkových poměrech otcovského opatrovníka. Jedná se však, jak ze spisů vychází, o spor, který chce zahájit otcovský opatrovník nikoli ve svém jméně, nýbrž v zastoupení své nezletilé dcery. Žádáno také o vysvědčení k dosažení práva chudých pro tuto nezletilou dceru, dotazník také jen v ten smysl zní a byl také jen v tom smyslu potvrzen obecním, farním a knihovním úřadem. Byla tedy jasně označena pro budoucí spor jako strana nezletilá dcera a nikoliv její otcovský opatrovník. Po rozumu §§ 40 a 49 c. ř. s. a contrario, čemuž nasvědčuje také ustanovení § 233, resp. 282 ob. z. obč., stanovící potřebu schválení poručenského soudu ke srovnání sporu, ručí za útraty sporu rovněž jen nezletilec stranou procesní se jevící a nikoliv jeho zákonný zástupce, tak že posudek, zda tato strana může hrádati náklady sporu, nemůže čerpán býti z poměrů majetkových jejího zástupce, nýbrž pouze a jedině z jejích vlastních poměrů. Jeví se proto naříkaný výměr, jímž odpírá se vysvědčení chudých žádané pro nezletilou dceru z důvodu majetnosti jejího otcovského opatrovníka v neshodě se zákonem a bylo jej proto dle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti.